

Pictura cu crin

Marin Sorescu

Si as dori să te pastrez
In clipa aceasta de stralucire
Ca pe-o floare, care se daruie singura
Unei picturi cu sfânt.
(Vezi arhanghelul cu crinul în mâna.)
Sigur, eu nu sint sfintul!
Dar îmi place imaginea si o pastrez.
Azi-noapte am ascultat spovedaniile complete
(Volumul II sau I?)
Legate în piele, oricum.

Cum se mai aduna si viata noastra!
Ca un film de desene-animat,
Făcut din cuvinte scrise.
Ce nevoie avem de aceste priviri în urma
Si toate aceste intimplari
Mai mult sau mai putin necesare,
Pe care, până la urma,
Sintem tentati să le credem chiar fericite?
Sint insasi viata noastra cu gust amar
Care tinjeste dupa o lacrima de cainta,
Ca să-l mai dilueze.

Ai trecut ca o umbra prin toate aceste incaperi
Ale castelului tau
(Nu din Spania, desigur!)
Si nu te-a intinat nimic
Nu te-a atins nici o arma din panoplia
Ghiftuita de spade, din sala armelor.
E nemaipomenit cum frumusetea ta stie să se apere
Si chiar daca nu mi-ai fi spus o vorba
Pentru mine ai fi fost mai limpede
Decât primul meu gând de dimineata.

Azi-noapte am fost mai epici -
Si cuvintele tale
Le-am văzut strecurindu-se
Prin fereastra intre deschisa,
Prefacindu-se în fulgi,
Pentru neintinarea orasului.